

Modlitba nevíry

David Wilkerson December 23, 2002

Slyšeli jste o modlitbě víry. Věřím, že existuje zrcadlová podoba této modlitby. Je to modlitba založená na třešnosti. Nazývám ji modlitbou nevíry.

Pán ví, že se dostatečně nemodlíme. Nenaříkáme před ním, jak bychom měli. A je smutné, že když se mnoho křesťanů modlí, jsou jejich modlitby modlitbami nevíry. Taková modlitba je pro Boha naprosto nepřijatelná. Písmo říká, že je v jeho očích hříchem.

Chci ti položit otázku. Slyšel jsi někdy, jak ti Pán říká: „Přestať se modlit. Vstať ze svých kolenu?“ Přikazoval ti jeho Duch: „Přestať brečet a utí si oči. Proč přede mnou padáš na svou tvář?“

Možná si nedovedeš představit, že by Bůh takové věci někdy řekl. Ale Hospodin promluvil právě tato slova k Mojžíšovi: „I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně?“ (Exodus 14:15). Doslovný hebrejský význam tohoto verše je: „Proč na mě ješ? K čemu všechna ta hlasitá pře v mých uších?“

Říkám si: proč to Bůh Mojžíšovi říká? Tady je zbožný, modlící se muž, prožívá krizi svého života. Faraón právě dohonil Izraelity, aniž by mohli uniknout. Z další strany jsou obklopeni horami a před nimi je neschůdné moře. Takže když se Mojžíš modlil, věděl, že osudy zástupů závisí na jeho slovech.

Co bys udělal, kdybys byl na Mojžíšově místě? Až do tohoto okamžiku na každém kroku věrně následoval Boží volání. Vlastně věděl, že současnou krizi Izraelců ustanovil Bůh. Ale to, co zvonilo v Mojžíšových uších, byl panický křik stovek tisíc lidí: „Jsi vrah, Mojžíši! Nebylo dost hrobů v Egyptě, kde by nás pohřbili, žes nás přivedl do pouště, abychom tu zemřeli.“

Většina křesťanů by pravděpodobně reagovala stejně jako Mojžíš. Vydal se na úbočí, aby byl sám s Hospodinem. Potom mu vylil své srdce v modlitbě. Slova pro „jekoť“ a „hlasitá pře“ nám tady říkají, že Mojžíš volal z plna hrdla.

Byl jsi někdy v tak matoucí krizi, jako byl Mojžíš? Rozpomeš se na tíseň v nesnázích, kdy sis myslel, že není cesta ven. Byl jsi sám s Pánem někde na místě, kde tě nikdo nemohl slyšet. A dal jsi Bohu co proto. Věštl jsi, výskal jsi, vyléval své nitro. Ronil jsi slzy, až ti došly.

Nuže, náš Bůh je milující Otec. On je pohnutý naším pronikavým voláním. A odpovídá na modlitby každého upřímného člověka. On nás dokonce povzbuzuje, abychom k němu hlasitě volali. Písmo nám říká, že Ježíš sám „s velkým křikem a slzami obtoval modlitby a prosby“ (Židům 5:7).

Dokážu se vztáhnout k takovému hlasitému volání. Pamatuji si své vlastní trápení, když byla naše dcera Bonnie bombardována kobaltem při léčbě rakoviny. Musela být tři dny izolována na nemocničním pokoji. Vstoupit mohli jenom její lékaři, oblečení do olověných ochranných štítů. Moje žena Gwen a já jsme museli zůstat venku. Všechno, co jsme mohli, bylo plakat nad soužením naší dcery.

V jednu chvíli jsem opustil nemocnici a odjel na opuštěnou venkovskou cestu. Zastavil jsem na kraji pole, vystoupil ze svého auta a věškal k Bohu tři hodiny. Když jsem z plných plic: „Nejdříve to byla rakovina u Gwen, potom u

naší dcery Debbie. Te? to postihlo Bonnie. Kdy to, Bože, skončí?”

Vím, že Pán slyšel m?j křik. A já vím, že byl pohnut mojí bolestí. Víš, uv?domuji si, že je to v po?ádku, když k n?mu v?ískáme. On chce slyšet naše trápení a sdílet naše b?emena. Ale taková modlitba pro n?j není p?ijatelná, když je promluvena z nevíry. Vysv?tlím to.

Mojžíšovo celono?ní volání Boha nepot?šilo

Mohl by sis myslet, že B?h bude pot?šen, když uslyší Mojžíšovu srdcervoucí modlitbu. Izraelský v?dce strávil hodiny voláním: „Co budu d?lat, Pane? Tahle situace je beznad?jná. Co te? ode m? o?ekáváš? Prosím, promluv ke mn?, pot?ebuji tvou pomoc.“

Existuje ?as pro celono?ní vzlykání a zápas v modlitb?. Ale když zde B?h slyšel, jak Mojžíš v?íská, ?ekl mu: „Dost, to sta?í.“ Písmo výslovn? neuvádí, co následovalo. Ale v jednom okamžiku možná B?h ?ekl: „Nemáš žádné právo zoufat si p?ede mnou, Mojžíši. Tvoje volání je urážkou mé v?rnosti. Již jsem ti dal sv?j svatý slib k vysvobození. A dal jsem ti detailní p?íkazy, co máš d?lat. Takže te? p?esta? bre?et.“

Opravdu, B?h již dal Mojžíšovi kompletní plán, od samého za?átku. Vlastn? se Mojžíš naučil celou p?edlohu na poušti, když hlídal ovce. B?h mu pov?d?l: „Když p?jdeš a navrátíš se do Egypta, hle?, abys všechny zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, ?inil p?ed Faraonem“ (Exodus 4:21). B?h mu ?íkal: „Ukázal jsem ti v?ci, které máš ud?lat, Mojžíši. Te? jdi a ud?lej je.“

Tak Mojžíš p?edvedl všechny zázraky p?ed faraónem, p?ivodil deset ran na Egypt. Všechno se uskute?nilo p?esn? tak, jak B?h slíbil. Te?, když si Mojžíš zoufal v modlitb? u Rudého mo?e, Pán mu to p?ipomn?l. B?h v podstat? ?íkal: „Tohle není ?as si zoufat, Mojžíši. Je to ?as jednat.“

Bible ?íká, že Mojžíš byl pokorný, zbožný muž, který m?l Boží p?íze?. P?esto m?l Mojžíš zjevn? ve svém srdci také ko?en nevíry. P?emýšlej o tom. Když B?h povolal Mojžíše, aby osvobodil Izrael, slíbil, že mu dá hlas, kterému lidé budou naslouchat: „(Tvoji brat?i) poslechnou hlasu tvého“ (Exodus 3:18). Ale Mojžíš odpov?d?l s nevírou: „Aj, neuv?ří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo ?eknou: Neukázal? se tob? Hospodin“ (4:1).

Tak mu B?h dále slíbil: „Neboj se, já budu s tebou. P?ineseš mému lidu velké vysvobození.“ Ale op?t odpov?d?l Mojžíš s nevírou: „Prosím, Pane,... vždy? mám t?žkopádná ústa a t?žkopádný jazyk!“ (4:10). Ve skute?nosti Mojžíš Boha obvi?oval ze selhání, jaký mu to dal hlas: „Nejsem muž výmluvný, ani v minulosti, ani te?, když jsi promluvil ke svému služebníkovi“ (4:10). Mojžíš zkrátka ?íkal: „Pošli, Pane, n?koho jiného. Nedosahuji té úrovn?.“

P?emýšlej o tom, jak nesmyslná byla Mojžíšova nevíra. Podle Božího mocného slova již tento muž p?edvedl neuv?řitelné zázraky. Zm?nil svou h?l ve svíjejícího se hada. A když zvednul hada za ocas, zm?nil ho zpátky na h?l. Také vložil svou ruku do podpaždí a vyndal ji odtud malomocnou. Když ji potom op?t vložil do podpaždí, vyndal ji zdravou a ?istou.

Ptám se t?: jaká ?e? mohla být výmluvn?jší nebo mocn?jší než toto? Kdybych vid?l Mojžíše, jak d?lá tyto v?ci, nestaral bych se, zda je neschopný slova nebo zda koktá. Byl bych p?ipraven mu naslouchat. Pouhá jeho p?ítomnost by ve mn? vzbuzovala Boží báze? d?ív, než bych ho v?bec slyšel mluvit. Pro?? V?d?l bych, že má moc demonstrovat od Ducha svatého. V Novém zákon? sv?d?í Pavel o tom, že má tuto moc. ?ekl, že a?koliv jeho vlastní ?e? je chabá, mluví s mocí Ducha svatého.

Takže v tu chvíli „rozhn?val se velmi Hospodin na Mojžíše“ (Exodus 4:14). Plný význam zde je: „B?h se rozlítil na Mojžíše.“ Hospodin nemohl p?istoupit na n?jakou falešnou pokoru od tohoto muže. Pro?? V?d?l, že by to p?ed?asn? ukon?ilo Mojžíšovo povolání. Nemohl nechat Mojžíše ?íci: „Nejsem dost schopný,“ nebo: „Nejsem dost chytrý,“ nebo: „Nemám ten správný styl.“

Tak mu Hospodin odpov?d?l: „Ne, nebudu vybírat nikoho jiného, Mojžíši. Nebudu hledat n?koho, kdo je výmluvn?jší, nebo vzd?lan?jší, nebo kdo má tohle všechno dohromady. Rad?ji po?ítej s tím – jsi to ty. Vybral jsem si tebe a nemáš žádnou výmluvu.“

„Hned od za?átku jsem v?d?l o tvé slabosti. Vid?l jsem tv?j nedostatek sebed?v?ry, tv?j sklon stáhnout se, zp?sob, jakým se m?říš s ostatními. Myslíš si, že nic nejsi. Ale není ti nic platné snažit se utéct. Nikdy nedovolím, abys zm?nil plány, které jsem pro tebe p?ipravil ješt? p?edtím, než ses v?bec narodil. Nechci po tob? moc. Všechno, co musíš ud?lat, je v?ít tomu, co jsem slíbil a jednat podle toho. D?v?uj, že Všemohoucí Jehovah B?h je s tebou.“

Dívej se stále na m?, ne na svou slabost.“

Mojžíš kázal u Rudého mo?e mocné poselství víry

Mojžíš naléhal na Izrael: „Nebojte se, st?jte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám zp?sobí dnes... Hospodin bojovati bude za vás, a vy ml?eti budete“ (Exodus 14:13–14). Toto kázání ukazuje, že Mojžíš v?d?l, co B?h ud?lá. P?esto okamžit? poté, co tohle kázal, stáhnul se Mojžíš v neví?e. To bylo, když byl sám s Bohem a hlasit? volal. Nebylo to proto, že by si myslel, že Hospodin nechá Izrael na holi?kách. Ne, Mojžíš se bál, že on sám selže ve svém povolání. Možná se bál, že ud?lá chybu, nebo že nepot?ší Boha, nebo že nebude mít dost víry. Tak ve strachu cuknul.

Vzpome? si, že tento muž se pozd?ji stane velkým šampiónem modlitby. Bude s Bohem zažívat intimnost tvá?í v tvá?, jakou nebude mít nikdo jiný v historii. Bude mluvit s Bohem souvislých ?ty?icet dní, a vyno?í se odtud s nadp?irozen? žhnoucím obli?ejem. Ale než se toto všechno stane, musí B?h nau?it Mojžíše, kdy se modlit a kdy jednat. Bude se muset nau?it, kdy je ?as volat a kdy je ?as prost? uposlechnout.

Práv? te? u Rudého mo?e to byla ?irá nevíra, že se Mojžíš modlil. Pro?? B?h mu již ?ekl, aby pozvedl svou h?l a On že v?rn? rozd?lí vody: „Mluv syn?m Izraelským, a? jdou p?edce. Ty pak zdvihni h?l svou, a vztáhni ruku svou na mo?e, a rozd?l je“ (14:15–16).

Dovolte, abych vám p?ipomenul, že Mojžíš nep?ijal toto slovo b?hem svého v?ískání v modlitb?. B?h k n?mu promluvil slovo dlouho p?edtím, když byl ještě? pastý?em: „Když p?jdeš a navrátíš se do Egypta, hle?, abys všechny zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, ?inil p?ed Faraonem“ (Exodus 4:21). Proto mu te? Hospodin ?ekl: „P?esta? volat. Není d?vod, abys celou noc vzlykal. Již jsem ti p?ikázal, abys p?evzal duchovní autoritu nad touto krizí. Te? se zvedni a ud?lej to. Slíbil jsem ti, že p?ed tvýma o?ima tuto krizi ukon?ím. Tak se ve ví?e pohni kup?edu. Po uplynutí pouhých hodin od této chvíle budeš radostn? tancovat.“

Když ?elíme své vlastní krizi, m?žeme sami sebe p?esv?d?ovat: „Modlitba je ta nejd?ležit?jší v?c, kterou mohu práv? te? d?lat.“ Ale p?ijde ?as, kdy nás B?h povolá, abychom jednali, uposlechlí ve ví?e jeho slovo. V takový ?as nám nedovolí, abychom zmizeli do poušt? k modlitb?. To by byla neposlušnost. A každá modlitba by byla ob?tována v neví?e.

Jozue strávil celý den plá?em a zoufáním si v modlitb?, marn?

V 7. kapitole nacházíme celý Izraelský národ, jak na?íká v modlitb?. Muži m?sta Hai je práv? porazili a honili je jako štvanou zv???. Tak Jozue svolal celodenní modlitební shromážd?ní a lidé se shromáždili p?ed Boží truhlou milosti, aby ho hledali.

Kdybys ten den procházel izraelským táborem, mohl by sis myslet, že se tam koná velké probuzení. Každý truchlil a na?íkal. Muži leželi na svých tvá?ích, roztrhli roucha svá a sypali prach na hlavy své. Ženy schovávaly své tvá?e v dlaních, ronily hojn? slz. A Jozue se staršími leželi tvá?í k zemi, p?emoženi žalem.

Ale nebylo to shromážd?ní pokání. A probuzení Boží p?ítomnosti mezi nimi také nebylo. Pravdou je, že se B?h kv?li celé záležitosti zlobil: „Rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské“ (Jozue 7:1). Pro?? Bylo to shromážd?ní, které „obvi?ovalo Boha.“ Lidé volali: „Pane, pro? jsme nezvít?zili? Mohl jsi zakro?it a porazit nep?ítele, ale neud?lal jsi to. Kde je pomoc, kterou jsi nám slíbil? Opustil jsi nás, nechal to na našich vlastních schopnostech a dopustil jsi, aby nás nep?ítel zni?il. Kde byla tvá smlouva, když jsme ji pot?ebovali?“

Jozue byl z porážky od muž? Hai naprosto zmaten. Izraelité práv? p?išli od velkého vít?zství nad mocným Jerichem. P?esto te? byli poraženi tímto mali?kým, bezvýznamným nep?ítelem. Nedokázal to pochopit. Modlil se: „Pane, pro? se to stalo? Tvé svaté jméno je v sázce. Tvá pov?st vysvoboditele bude potupena.“

Jozuova modlitba zn?la duchovn?. Zdálo se, že žárliv? st?eží, jak je B?h reprezentován. P?esto ?teme: „I ?ekl Hospodin k Jozue: Vsta?. Pro? jsi padl na tvá? svou?“ (Jozue 7:10). B?h chladnokrevn? ukon?il shromážd?ní. Prohlásil: „Zh?ešil Izrael, tak že smlouvu mou p?estoupili, kterouž jsem jim p?ikázal“ (7:11).

Smysl je tento: „M?žete se modlit celou noc a den. Ale dokud nebudete jednat se svým h?íchem, budete stále poráženi svými nep?áteli.“ Jak Izrael zh?ešil? Písmo vysv?tluje: „Zh?ešili pak synové Izraelští p?estoupením... nebo Achan... vzal n?co z v?cí prokletých. Pro?ež rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské“ (7:1). Achan neposlechl jasn? Boží slovo. A te? ?ekl Hospodin Izraeli: „Vsta? ze svých kolenou. Nebudu poslouchat vaše modlitby, dokud neodstraníte zlo?e?ené v?ci ze svého st?edu.“

Dovolte, abych objasnil, co je modlitbou nevíry

Modlitba nevíry počítá pouze s Boží dobrotou. Ignoruje přítomnost jeho svatých soudů. „Pohle tedy na Boží laskavost i přítomnost“ (1. Timotej 11:22). Apoštol tu záměrně jedním dechem zmíní Boží laskavost i přítomnost. Říká, že není možné oddělit jednu od druhé.

Ve Starém zákoně Izaiáš oznamuje takto: „Aj, není ukrátena ruka Hospodinova, aby nemohla zachováti, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vaším, a hříškové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. Nebo ruce vaše jsou poškrvněné krví“ (Izaiáš 59:1–3).

Milovaný, Bůh se mezi Starou a Novou smlouvou nezměnil. On je Bohem lásky a milosti, jak ukazuje Izaiáš. Ale stále také nenávidí hříšné, protože On je svatý a spravedlivý. Proto řekl Izraeli: „Neslyším vás kvůli vašemu hříchu.“

To samé se dá aplikovat na mnoho dnešních křesťanů. Takoví křesťané se kdysi modlili hodinu za hodinou. Někdy byli vzhůru celou noc a ronili veliké slzy. Ale navzdory jejich úsilí Bůh nikdy jejich modlitbu neslyšel. Proč? Uvažuj o slovech žalmisty:

„Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. Bych byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán. Ale vyslyšel Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé. Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal“ (Žalm 66:17–20).

Žalmista říká: „Poznal jsem, že je v mém srdci nepravost. A nechtěl jsem s tím žít. Tak jsem šel k Hospodinu, aby mě očištil. Potom slyšel moji modlitbu. Ale kdybych si držel svůj hřích, Bůh by mé volání neslyšel.“

Ptám se teď: může křesťan, který je nevěrný své manželce, očekávat, že Bůh odpoví na jeho modlitby? Jestliže žije nějaký vztah v cizoložství, uslyší Bůh jeho přímly za jeho rodinu, jeho zaměstnání, jeho směr?

Prorok Malachiáš říká, že ne. Řekl Izraeli: „Již to podruhé řádkujete, že přikrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem, protože nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá oběti vzácné z ruky vaší. A však říkáte? Pro kterou příčinu? Proto že Hospodin jest svatkem mezi tebou a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevěrně řádkuješ, ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy tvé“ (Malachiáš 2:13–14). Malachiáš říká: „Ptáte se, jak se mohou vaše modlitby omrzet Bohu. Důvod je jasný. Svěvolně pokračujete v hříchu proti vaší manželce. A máte tu drzost říci, že má z vás Bůh radost.“

Jestli to popisuje tebe, Malachiáš poskytuje varování: „Bereš svůj hřích na lehkou váhu. A čím déle se budeš snažit si ho udržet, tím bude pro tebe snadnější ho akceptovat. Již teď jsi přešedřen, že jsi duchovníjší se svou milenkou než se svou manželkou. Ne! Ztratil jsi Boží bázeň. Nazýváš zlo dobrem a zamýšleš tmu za světlo. Pán nebude slyšet ani slovo z tvé modlitby.“

Petr dává stejné varování manželům, kteří nakládají se svými manželkami zle: „Podobně muži, žijte s nimi v porozumění a prokazujte ženskému pohlaví, jest jakožto slabší nádobě a jako spoludělkám milosti života, aby vaše modlitby neměly překážku“ (1. Petr 3:7).

Slovo překážka v tomto verši znamená odříznutí, izolaci. Petr vlastně říká: „Nemůžeš celý týden trápit svou manželku, potom jít do církve a očekávat, že Bůh uslyší tvé modlitby. Takové chování není od Krista. Je zřehabla. Ale ty nevěříš, že teď za to bude Bůh soudit. Říkám ti, že tvé modlitby byly z nebe přerušeny.“

Když Písmo říká: „Buď si jistý, že teď tvůj hřích dostihne,“ ukazuje to na víc než jen veřejné odhalení. Zahrnuje to každou oblast tvého života, včetně modlitby. Bůh zavěsí své uši pro tvá slova. A tvé společenství s ním bude přerušeno.

Můžeš namítnout: „To je starozákonní vyučování. Nedá se aplikovat pod smlouvou milosti.“

Ježíš to vyvrací. Říká, že Otec vyžaduje spravedlnost pod Novou smlouvou stejně jako pod Starou: „Odpustíte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí váš nebeský Otec i vám. Ale jestliže lidem neodpustíte jejich prohřešky, pak ani váš Otec neodpustí vaše prohřešky vám“ (Matouš 6:14–15).

Nezáleží na tom, jak svatý si možná myslíš, že jsi. Můžeš si myslet, že jsi nasáknutý Kristovou spravedlností.

Můžeš svěřit, že jsi ospravedlněný jeho krví, spasený skrze víru, posvěcený Duchem svatým. Můžeš se hodiny modlit, denně studovat Písmo, sloužit chudým, ohnivě kázat, dokonce žít v zázraky víry. Ale pokud jsi někomu neodpustil hřích, kterým proti tobě zhešil, plýtváš svou energií. Bůh neuslyší jedinou modlitbu, kterou se modlíš. Vlastně ti zadržuje své odpuštění pro tebe.

Hněváš se na někoho, jsi na někoho našťvaný? Existuje člen rodiny, se kterým odmítáš mluvit? Stále si o komsi myslíš, že je hlupák nebo blázen? Ježíš prohlašuje: „Já vám však říkám, že každý, kdo se bezdůvodně zlobí na svého bratra, bude vydán soudu. Kdokoli by řekl svému bratru: ‚Rácha!‘ bude vydán veleradě, a kdokoli by řekl: ‚Blázne!‘ bude vydán pekelnému ohni.“

„A proto, když bys obětoval na oltář svůj dar a tam si vzpomněl, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar tam před oltářem a jdi a nejprve se smíř se svým bratrem a potom přijď a obětuj svůj dar“ (Matouš 5:22–24). Kristus říká: „Můžeš zapomenout na všechny přesty a slzy. Tvoje modlitby nebudou vyslyšeny. Nejprve si dej věci do pořádku se svým bratrem nebo sestrou. Potom se vrať k oltáři.“

Nedávno ke mně přišel jeden zbožný pastor, neuspokojený z pokusu usmířit dva služebníky. Tito dva muži byli léta nepřátelé. Jeden podal žalobu na druhého a vyhrál u soudu miliony dolarů. Potom se mohli oba udávat hořkost k sobě navzájem. Ale nedávno se oba snažili o usmíření. „Jsou ochotní se domluvit,“ řekl mi pastor. „Ale je tu problém. Manželka kazatele, který soudní proces prohrál, odmítá druhému služebníkově odpustit. Přísahala, že s ním už nikdy znovu nepromluví.“

Tato žena přímě odporuje Božímu dílu. A tragedie, kterou tím způsobuje, je dvojnásobná: ona je nejen překážkou usmíření, ale sama se odsekla od Boha. Neslyší její modlitby. A nesmíří se s ním, dokud nebude žít pokání.

Víme, že Bůh je obzvláště rozzuřený na ty, kdo si drží rasové předsudky. Bůh pomoz muži nebo ženě, která uctívá po boku osoby jiné rasy a přitom si nosí hluboké předsudky. Bůh takovému věřícímu, který se podílí na etnickém žertování. Hospodin se stane jeho nepřitelem. A jeho modlitby budou ohavností v Božích očích.

Možná nejsme schopni sloužit ve službě smíření, ale Bůh nás opravdu vážně volá, abychom se podívali na předsudky ve svém vlastním srdci. Možná v tobě vzrostla nelibost k jistým politikům, ať už bílým nebo černým. Nebo jsi možná vyrostl v zaujatém domově, ať už jsi bílý nebo černý. Nebo, což je ještě horší, navštěvuješ církev, kde se vyvíjí rasismus. Možná nejsi schopen omluvit se celému společenství, proti kterému jsi zaujatý. Ale jestli znáš věřícího odlišné rasy, můžeš k tomuto člověku přijít a říci: „Chci ti říci před Pánem, je mi to líto.“

Mluvil jsem o modlitbě nevíry. Teď mi dovoluete dát příklad modlitby víry. V Danielovi 9:13 říká Daniel Izraeli, proč nebyly jejich modlitby sedmdesát let vyslyšeny: „Všecko to zlé přišlo na nás, a však ani tak jsme se nekořili před tváří hněvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetřili pravdy jeho.“

Po desetiletí hřích zabraoval modlitbám Izraelců. Daniel říkal: „Teď vím, proč nás Bůh neposlouchal. Protože jsme odmítli jednat s hříchem. Neřinili jsme svou nepravost záležitostí modlitby. Stálo nás to Boží přídě a požehnání.“

Tak se Daniel modlil tuto modlitbu víry: „A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíní a popele. I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se, řekl jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všelike cti hodný, ostýchavý smlouvy a dobrotivost k těm, kteří tě milují, a ostýchavý předikázaní tvých. Zhešili jsme a převráceni jsme řinili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od předikázaní tvých a soudů tvých“ (9:3–5).

Ještě než mohl Daniel dokončit modlitbu, poslal k němu Bůh archanděla Gabriela: „Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského... a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěl, dotkl se mne v zádech a řekl: ‚Bůh odpustí ti hřích‘“ (9:20–21).

Daniela se dotkl Bůh sám. A okamžitě byl Izrael zpátky ve smlouvě s Hospodinem. Ptám se tě, proč byla modlitba tohoto muže tak rychle zodpovězena? Protože to byla opravdová modlitba víry. Krátce, Daniel věřil, že Bůh soudí hřích, stejně tak jako ukazuje milosrdenství.

Hospodin je dnes připraven odpovědět na každou tvou modlitbu. Chce ti požehnat jako nikdy předtím. Ale ty musíš úplně věřit jeho Slovu, uznat to, co říká o hřích. Ptej se ho, zda neexistuje nějaká nepravost, která by mohla bránit tvým modlitbám. Pak musíš říci svému hřichu. Dej si do pořádku věci se svým bratrem nebo sestrou.

Tedy poznáš, že B?h slyší tvé modlitby. A p?ijde k tob? rychle.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2106/>